

Wilhelm Busch:

Isus

destinul nostru

Isus destinul nostru -
a fost tema generală a pastorului
Busch în vestirea sa.

El era cu mare bucurie pastor pentru tineri în Essen, dar ca pasionat vestitor al Evangheliei era și mult pe drum. Mii de oameni veneau și îl ascultau.

El era convins că Evanghelia lui Isus e cel mai emoționant mesaj din toate timpurile.

Vreți să ascultați acest mesaj?
O puteți! Stați jos în duh la amvonul lui și veți observa foarte repede: „Isus destinul nostru” - aceasta este tema generală a lumii și a vieții noastre.

clv

Wilhelm Busch

Isus destinul nostru

**Predici după înregistrări
pe bandă de magnetofon**

clv

Christliche Literatur-Verbreitung e.V.
Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld

1. Auflage 1990
2. Auflage 1991
3. Auflage 1992
4. Auflage 1993
5. Auflage 1996
6. Auflage 2004
7. Auflage 2012
8. Auflage 2015
9. Auflage 2021

© der deutschen Ausgabe

Aussaat-Verlag

47506 Neukirchen-Vluyn · Deutschland

Originaltitel: Jesus – unser Schicksal

© der rumänischen Ausgabe

CLV · Christliche Literatur-Verbreitung

Ravensberger Bleiche 6 · 33649 Bielefeld · Deutschland

Internet: www.clv.de

Druck und Bindung: CPI books GmbH, Leck

255139

ISBN 978-3-89397-139-8

Isus destinul nostru

„Isus destinul nostru“ - aceasta a fost tema generală aleasă de pastorul Busch pentru o mare evanghelizare organizată la Essen, Germania, în 1938.

El a lucrat cu multă plăcere printre tinerii din Essen, dar ca predicator pasionat al Evangheliei era mereu pe drumuri. A chemat pe multe persoane la Isus în numeroasele conferințe pe care le-a ținut în orașe și sate, în est și în vest, în Europa și în toată lumea.

Ce fericit era când vedea mulțimile adunându-se ca să-i asculte predicile! El era convins că Evanghelia lui Isus este mesajul cel mai extraordinar din toate timpurile.

Oamenii veneau cu miile ca să-l asculte. Și totuși, fiecare din ascultătorii lui avea impresia că Wilhelm Busch i se adresa lui personal. Era una din trăsăturile caracteristice ale predicării lui. Grație benzii magnetice, el n-a încetat să vorbească individual cu fiecare cititor al cărții lui, continuându-și astfel sarcina de mesager al lui Isus Cristos, Cel răstignit și înviat.

„Isus destinul nostru“ - aceasta a fost tema generală a întregii lui vestiri a Evangheliei. Vrei să asculți acest mesaj? E de-ajuns să te așezi în duh printre ascultătorii lui, și nu vei întârzia să descoperi că „Isus destinul nostru“ este un subiect de o importanță capitală pentru lume și pentru viața noastră.

Editorii

Cuprins

	pag.
Pe Dumnezeu Îl vreau, dar la ce mi-ar trebui Isus?	9
De ce sînt pe pămînt?	22
Nu am timp!	34
Atenție, pericol de moarte!	47
Ce trebuie să facem?	60
De ce tace Dumnezeu?	73
Dreptul nostru la dragoste	86
Se poate vorbi cu Dumnezeu?	98
Cum să trăim cînd nu mai putem crede?	109
Cum să trăim dacă ne însoțesc neîncetat greșelile și lipsurile?	122
Cum să trăim cînd alții ne calcă pe nervi?	134
Trebuie să se schimbe totul, dar cum?	145
Fără mine!	156
Există siguranță în lucrurile religioase?	165
Este creștinismul o chestiune personală?	179
Cînd va fi sfîrșitul lumii?	192
La ce bun să trăiești cu Dumnezeu?	207

Pe Dumnezeu Îl vreau, dar la ce mi-ar trebui Isus ?

Vedeți: Un pastor bătrîn ca mine, care a lucrat toată viața lui în marile orașe, aude repetîndu-se de-a lungul anilor aceleași refrene. Iată unul: „Cum poate Dumnezeu să îngăduie aceasta?” Un altul sună: „Cain și Abel au fost frați. Cain l-a omorît pe Abel. De unde a avut Cain să-și găsească nevastă?” Iar unul din cele mai interesante refrene era acesta: „Domnule pastor, dvs. vorbiți totdeauna despre Isus. Asta-i fanaticism. Este de o importanță minoră ce religie ai. Important e să ai respect față de Cel Preainalt, Cel nevăzut”.

E clar ca lumina zilei, nu-i așa? Goethe, ilustrul meu compatriot - era din Frankfurt ca și mine - spusese deja ceva asemănător: „Sentimentul e totul; numele nu este decît sunet și fum...”. Că spunem Alah, Buda, destin sau „Ființa supremă”, asta n-are nici o importanță. Ceea ce contează e să crezi în ceva. Și ar fi fanaticism să vrei să precizezi acel ceva. Asta o cred cel puțin jumătate din voi, nu-i așa? O revăd încă în fața mea pe doamna aceea în vîrstă care îmi spunea: „O, pastore, ne sufocați cu vorbăria despre Isus. Nu a spus El Însuși: „În casa Mea sînt multe locuințe”? Toată lumea va găsi acolo un loc!” Prieteni, iată o foarte mare greșală!

Mă aflam odată în Berlin pe aeroportul „Tempelhofer Feld”. Înainte de a ajunge la avion, a trebuit să fim supuși încă o dată controlului pașapoartelor. Înaintea mea era un domn masiv - îl revăd încă - semăna cu un dulap, cu o pătură enormă sub braț, care a întins grăbit pașaportul către funcționar. Atunci acesta a spus: „O clipă! Pașaportul este expirat!” Domnul a răspuns: „Ei, nu fiți așa de chițibușar. Esențialul e că am un pașaport!” „Deloc”, a spus funcționarul cu un ton ferm și hotărît. „Esențialul e să aveți un pașaport valabil”.

La fel e și cu credința. Ce contează la urma urmei nu e faptul că am o credință, că cred orice. Căci toți cred ceva - fiecare în felul lui. Recent îmi zicea cineva: „Cred că dintr-un kilogram de carne de vită se poate face o supă bună”. Și asta e un soi de credință, chiar dacă e una mai subțire -

înțelegeți ce vreau să spun? Nu, ce contează nu e să ai o credință oarecare, ci adevărata credință, cea care te face să trăiești când în jurul tău totul este întuneric, care te ajută când ești pe cale să cazi în ispită, care te sprijină în clipa morții. Moartea e un test bun al autenticității credinței tale.

Ori, nu există decît o singură credință adevărată, singura care îți îngăduie să trăiești și să mori corect. Este credința în Domnul Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Isus Însuși a zis: „În casa Tatălui Meu sînt multe locuințe“. Dar există o singură ușă care duce acolo: „Eu sînt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit“.

Isus e ușa! Știu bine că oamenii nu vor să audă aceasta. Despre Dumnezeu sînt gata să discute ore întregi. Unul și-L închipuie într-un fel, altul altfel. Dar Isus nu este un subiect de discuție. Vă repet: Numai credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu, e cea care salvează și mîntuiește, cea care te face să trăiești și să mori în pace.

Cît de absurdă pare această credință oamenilor, o va arăta o mică întîmplare care vă va face să zîmbiți. Asta s-a întîmplat în Essen, acum mulți ani. Mergînd prin oraș, întîlnesc doi oameni care se opriseră pe trotuar, probabil mineri. Unul din ei mă salută: „Bună ziua, domnule pastor!“ Apropiindu-mă, îl întreb: „Mă cunoașteți?“ Atunci începe să rîdă și îi explică celuiilalt: „Este pastorul Busch. Un băiat simpatîc!“ „Mulțumesc“, spun eu. Dar el continuă: „Numai că - din păcate are o păsărică!“ Indignat, mă supăr un pic: „Ce am, o păsărică? Cum adică am o păsărică?“ Atunci el repetă: „Pastorul Busch e într-adevăr un băiat simpatîc! Numai că vorbește totdeauna despre Isus!“ „Omule!“ i-am răspuns eu bucuros, „asta nu-i nici o păsărică! Într-o sută de ani veți fi în veșnicie. Atunci totul depinde dacă L-ați cunoscut pe Isus sau nu. Asta va hotărî unde veți merge - în cer sau în iad. Spuneți-mi: Îl cunoașteți pe Isus?“ „Vezi“, se adresă el rîzînd celuiilalt, „iar începe!“

Tocmai asta vreau s-o fac și acum. Există un cuvînt în Biblie pe care aș dori să-l folosesc ca motto. Iată-l: „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu, are viața“. Poate ați auzit vorbindu-se despre Isus la catehism, dar nu-L aveți personal în viața voastră. „Cine are pe Fiul lui Dumnezeu are - auziți, Îl are! - „acela are viața“ - aici și în veșnicie! „Cine nu are pe Fiul

lui Dumnezeu, nu are viața“. Asta spune Cuvîntul lui Dumnezeu! Cunoașteți zicala: „Cine are, are!“ Exact asta vrea să spună acest verset biblic. De aceea, aș vrea să vă conving - în interesul vostru - să-L primiți pe Isus și să-I dați viața. Căci, fără El, viața e nenorocită.

Acum o să vă spun de ce nu contează decît Isus, de ce credința în El e singura credință adevărată. Sau mai degrabă, dați-mi voie să mă exprim într-un mod mai personal: aș vrea să vă spun de ce trebuie să-L am pe Isus și să cred în El.

1. Isus este revelația lui Dumnezeu

Cînd îmi spune cineva: „Eu cred în Dumnezeu! Dar la ce mi-ar trebui Isus?“, atunci îi răspund: „Aceasta e prostie. Dumnezeu este un Dumnezeu ascuns. Și fără Isus nu știm absolut nimic despre El!“

Desigur că oamenii pot să-și fabrice un Dumnezeu: „bunul Dumnezeu“ sau „Dumnezeu drăguțul“ de pildă, care nu va renunța la un neamț brav, care bea doar cinci halbe de bere în fiecare zi. Dar nu așa e Dumnezeu! Alah, Buda - nu sînt decît proiecții ale dorințelor noastre. Dar Dumnezeu? Fără Isus nu știm nimic despre Dumnezeu. Isus Îl revelează, Îl descoperă. În Persoana lui Isus a venit Dumnezeu la noi.

Aș vrea să ilustrez aceasta în felul următor: Imaginați-vă o pînză groasă de ceață. Înapoia acestei pînze e Dumnezeu. Și pentru că oamenii nu pot trăi fără El, încep să-L caute. Ei încearcă să pătrundă prin pînza de ceață. Aceasta fac diferitele religii. Toate religiile sînt o căutare a oamenilor după Dumnezeu. Ele au toate în comun faptul că s-au rătăcit în ceață și nu L-au găsit pe Dumnezeu.

Dumnezeu e un Dumnezeu ascuns. Un om cu numele de Isaia L-a înțeles și a strigat din adîncul inimii: „Doamne, noi nu putem veni la Tine. Ah, dac-ai despica cerurile, dac-ai risipi ceața și ai veni la noi!“ Și închipuți-vă: Dumnezeu a auzit acest strigăt! El a risipit ceața și a venit la noi - în Isus. Cînd îngerii de pe cîmpiile Betleemului au strigat în cor: „Astăzi vi S-a născut un Mîntuitor. Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte!“, Dumnezeu a venit la noi. Iar acum Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“.

Fără Isus n-aș ști nimic despre Dumnezeu. El este singura Persoană prin care pot să capăt siguranță asupra lui Dumnezeu. Cum ar putea îndrăzni cineva să spună: „Sînt în stare s-o scot la capăt fără Isus!“?

Trebuie să vă spun toate acestea doar pe scurt și să las multe la o parte. Aș putea să vă spun atîtea lucruri despre Isus! Dar acum vreau doar să arăt cele mai importante puncte la întrebarea: „La ce mi-ar trebui Isus?“

2. Isus este dragostea eliberatoare a lui Dumnezeu

Trebuie să vă explic aceasta. Acum cîțva timp am avut o discuție cu un ziarist care mi-a luat un interviu și m-a întrebat: „De ce ți-neți de fapt asemenea conferințe?“ I-am răspuns: „Le țin pentru că mi-e teamă că oamenii o să ajungă în iad“. Atunci a rîs și a replicat: „Ei, dar așa ceva nu există!“ Și atunci i-am spus: „Se va vedea. Într-o sută de ani veți vedea dacă dvs. ați avut dreptate, sau Cuvîntul lui Dumnezeu. Spuneți-mi“, l-am întrebat eu, „vi s-a întîmplat să vă temeți de Dumnezeu?“ „Nu!“ a răspuns el. „De ‚bunul Dumnezeu‘ n-ai de ce să-ți fie teamă!“ Atunci i-am explicat: „Nu vă dați seama ce spuneți. Dacă v-ați face o idee justă despre Dumnezeu, ați ști că nu există nimic mai teribil ca Dumnezeu sfînt și drept, Judecătorul păcatelor noastre. Credeți că o să închidă ochii asupra păcatelor dvs.? Dvs. vorbiți despre ‚bunul Dumnezeu‘. Biblia vorbește cu totul altfel despre El. Ea spune mai degrabă: ‚Grozav lucru este să cazi în mîinile Dumnezeului celui viu‘.

Ți s-a întîmplat să te temi de Dumnezeu? Dacă nu, atunci nici măcar n-ai început să vezi clar teribila realitate a Dumnezeului celui sfînt și a vieții tale păcătoase. Dar cînd începi să te temi de Dumnezeu, atunci nu vei întîrzia să-ți pui întrebarea: „Cum o să pot sta înaintea lui Dumnezeu?“ Cred că cea mai mare prostie a epocii noastre este faptul că oamenii nu se mai tem de mînia lui Dumnezeu, ba chiar este efectul unei împietririi îngrozitoare cînd un popor nu mai ia în serios pe Dumnezeu cel viu și mînia Lui împotriva păcatului.

Profesorul Karl Heim a povestit odată cum în cursul unei călătorii în China a ajuns la Peking. Acolo a fost dus pe un munte unde se afla un altar numit „altarul cerului“. I s-a ex-

plicat că, cu ocazia „noptii împăcării“, acest munte e plin de sute de mii de oameni purtând toți lampioane. Apoi împăratul se urcă și el acolo - pe vremea aceea China era guvernată încă de împărați - și aduce jertfa de împăcare pentru poporul lui. Când profesorul Heim ne povestea asta, a continuat: „Acești păgîni au știut ceva despre mînia lui Dumnezeu și că omul are nevoie de împăcare“.

Iar europeanul cultivat crede că poate vorbi liniștit de „bunul Dumnezeu“ și că acesta Se mulțumește să vadă pe oameni plătindu-și impozitele bisericesti! Să începem mai degrabă să ne temem de Dumnezeu! Căci toți am păcătuit! Tu nu? Bineînțeles că da!

Cînd vom fi învățat din nou să ne temem de Dumnezeu, ne vom pune întrebarea: „Unde e oare salvare de mînia lui Dumnezeu? Cine ne va izbăvi de ea?“ Atunci ni se vor deschide ochii și vom înțelege că Isus e dragostea izbăvitoare a lui Dumnezeu. „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți“. Dar El nu poate fi nedrept. El nu poate închide ochii asupra păcatului. De aceea ne-a dat El pe Fiul Său - spre mîntuire, spre împăcare.

Haideți cu mine la Ierusalim. Acolo, în afara orașului, este un deal. Vedem aici mii de oameni. Iar peste capetele tuturor se înalță trei cruci. Omul de pe crucea din stînga este un păcătos ca și noi. Cel din dreapta la fel. Dar priviți la Cel din mijloc. Omul acesta, încoronat cu spini, nu e altul decît Fiul Dumnezeului celui viu!

„O, frunte-nsîngerată
'Naintea Ta mă-nchin;
O, frunte chinuită
sub ramura de spin“.

De ce atîrnă El acolo? Această cruce e altarul lui Dumnezeu. Iar Isus e Mielul lui Dumnezeu care poartă păcatul lumii și o împacă cu Dumnezeu. Vedeti: cîtă vreme nu L-ați găsit pe Isus, stați sub mînia lui Dumnezeu, chiar dacă nu o știți, chiar dacă o negați. Numai cel care a venit la Isus se bucură de pacea lui Dumnezeu. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui“.

Aș vrea să vă ilustrez aceasta printr-un exemplu banal: În primul război mondial am fost artilerist. Pe atunci aveam tunuri cu apărători. Într-o zi, ne-am aflat în linia întîii fără

nici un batalion de infanterie în față. Și tocmai atunci am suferit un atac de tancuri. Ca grindina loveau gloanțele infanteriei inamice în apărătorile tunurilor noastre. Dar acestea erau așa de groase încât noi eram la adăpost în spatele lor. Și în acea clipă m-am gândit: „Ar fi de ajuns să scot mina ca ea să fie ciuruită de gloanțe și să fiu astfel pierdut, căci mi s-ar scurge tot sângele. Dar aici, în spatele apărătorii, sînt în siguranță!”

Și vedeți, cam așa a devenit Isus pentru mine. Eu știu că fără Isus aș fi nimicuit de judecata lui Dumnezeu. Fără Isus, orice aș face, n-aș avea niciodată pace în inimă. Fără Isus, n-aș putea muri niciodată fără să simt o spaimă îngrozitoare. Fără Isus, m-ar aștepta pierzarea veșnică. Și nu e nici o umbră de îndoială că există această pierzare veșnică, așteptați un pic și veți vedea! Dar cînd m-adăpostesc în spatele crucii lui Isus, sînt în siguranță ca și în spatele apărătorii tunului. Și pot să știu că El este Cel care mă împacă cu Dumnezeu, Mîntuitorul meu. Da, Isus e dragostea izbăvitoare a lui Dumnezeu.

Ascultați-mă bine: „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mîntuiți“. De aceea L-a dat pe Fiul Său, pentru izbăvirea, pentru împăcarea ta cu Dumnezeu.

Și acum nu te lăsa pînă nu ai această pace a lui Dumnezeu, această mîntuire!

La ce mi-ar trebui Isus?

3. Isus este singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieții noastre

Știți care e cea mai mare problemă a vieții noastre? Ah, desigur, oamenii mai în vîrstă se gîndesc la fierea, la rinichi sau la altă parte bolnavă a corpului lor. Grozave probleme! La cei mai tineri e „fata“ sau „băiatul“. Altfel, fiecare cu problema lui. Dar, credeți-mă, cea mai mare problemă a vieții noastre este vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu!

Zeci de ani am lucrat printre tineri. Și tot mereu eram în căutarea de noi ilustrații ca să fac pe tineri să înțeleagă aceasta. Aș vrea să folosesc aici una din imaginile pe care le-am folosit atunci. Le-am zis: „Închipuiți-vă că am avea de la natură un inel gros de fier în jurul gîtului. Și de fiecare

dată cînd păcătuim se sudează la el o za de lanț. Am un gînd murdar, e o za. Dacă sînt obraznic cu mama mea, e o altă za. A trecut o zi fără să mă fi rugat, ca și cum Dumnezeu n-ar exista, și e o nouă za. Am fost necinstit, am mințit, și mai e o za.

Încercați să vă închipuiți lungimea lanțului pe care l-am trage după noi - cel al vinei noastre, desigur. Chiar dacă acest lanț nu se vede, vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu este o realitate. Și ea e enormă! Și o tîrim peste tot cu noi. Adesea mă întreb de ce nu pot fi oamenii mai veseli și mai mulțumiți. Lucrurile nu merg totuși prea rău. N-ar trebui să fie fericiți? Dar nu sînt. Și nu pot fi, pentru că trag pretutindeni după ei lanțul greu al vinei lor. Și de el nu-i poate scăpa nimeni, nici un pastor, un preot sau vreun înțger. Nici chiar Dumnezeu nu li-l poate scoate, pentru că El este drept: „Ce seamănă omul, va și secera“.

Dar aici este acum Isus. El e singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieții noastre, pentru că El a murit pentru vina mea. El a plătit-o cînd a murit. De aceea e El în stare să-mi ia lanțul vinei. El e singurul care o poate face!

Aș vrea să vă spun din experiență că este o eliberare să-ți știi păcatele iertate. E cea mai mare eliberare care se poate experimenta. Și asta nu numai în fața vieții, ci și a morții. Pentru voi, cei bătrîni, e ceva să mori și să-ți știi păcatele iertate, și e altceva să intri în veșnicie cu toată povara vinei tale. E groaznic să te gîndești la asta!

Cunosc oameni care au spus toată viața lor: „Eu sînt bun. Eu fac ce este drept“. Iar într-o zi mor și sînt siliți să dea drumul mîinii iubite. Ei descoperă atunci că barca vieții lor e dusă de curentul veșniciei - spre întîlnirea cu Dumnezeu. Ei n-au putut lua nimic cu ei: nici casa, nici contul în bancă, nici livretul C.E.C. Doar vina lor. Și se vor înfățișa astfel înaintea lui Dumnezeu! Este îngrozitor! Dar asta e soarta oamenilor. Iar dacă zici: „Așa mor toți!“, ei vor muri efectiv așa cu toții. Dar tu nu ai nevoie să mori așa! Isus dă iertarea păcatelor. Este cea mai mare eliberare pe care ai putea-o experimenta - și asta încă de acum!

Aveam 18 ani cînd am experimentat ce este iertarea păcatelor. Lanțul meu s-a rupt și a căzut! Cum spune cîntarea:

„Păcatele tale sînt iertate/ Prin Domnul Isus Cristos/

O, ce cuvînt de viață/ Pentru duhul tău chinuit!"

Îți doresc să afli și tu acest cuvînt de viață. Vino la Isus chiar azi! El te așteaptă. Spune-I: „Doamne, viața mea e ratată. Am comis o grămadă de greșeli, dar n-am vrut nicio dată s-o mărturisesc. Dimpotrivă, am vorbit totdeauna bine despre mine însumi. Acum Îți aduc greșelile mele. Și vreau să cred că sîngele Tău îmi șterge toată vina“. Ce lucru minunat este iertarea păcatelor!

În secolul XVII trăia în Anglia un om cu numele de Bunyan. Mulți ani a fost în temniță din pricina credinței. Acest fel de situație a fost în toate timpurile. În afară de Cuvîntul lui Dumnezeu, închisoarea e lucrul cel mai stabil care poate exista în lumea aceasta. Acolo, în celula sa, Bunyan a scris o carte minunată care este actuală și astăzi. În ea, viața unui creștin este comparată cu o călătorie plină de aventuri și primejdii. Ea începe astfel: Un om trăiește în orașul Lumea (sau cetatea Pierzării). Deodată devine neliniștit și spune cam așa: „Ceva nu-i în ordine. N-am pace și sînt nefericit. Trebuie să plec de aici“. El vorbește despre toate acestea cu soția lui, și ea îi zice: „Nervii tăi sînt la pămînt. Ai nevoie de odihnă“. Dar asta nu-l ajută cu nimic. Neliniștea rămîne. Într-o bună zi se hotărăște: „Nu e nimic de făcut. Trebuie cu orice preț să părăsesc orașul“. Și apoi pleacă fugind. Dar nu ajunge departe că simte apăsarea unei poveri pe umeri. Ar vrea să scape de ea, dar nu poate. Cu cît înaintează, cu atît îl apasă mai tare. Pînă atunci nu-și simțise atît de mult povara. I se părea foarte firesc s-o poarte pe umeri. Dar cînd s-a îndepărtat de orașul Lumea, povara i s-a făcut și mai grea. În cele din urmă de-abia mai poate să meargă. Iar apoi urcă chinuit o potecă de munte. Nu-și mai poate duce povara. Atunci ajunge la o cotitură a drumului și vede deodată ridicîndu-se o cruce înaintea lui. Aproape fără cunoștință se prăbușește în fața crucii, se prinde de ea și-și ridică ochii în sus. Chiar în clipa aceasta simte cum îi cade povara de pe umeri și o vede dispărînd zgomotos în prăpastie.

Este o frumoasă ilustrare a experienței făcute de cel ce se apropie de crucea lui Isus Cristos:

„Aici ridic privirea și văd în duh Mielul lui Dumnezeu./

Cum a sîngerat El și a murit pe cruce pentru mine./

Atunci trebuie să recunosc cu rușine:

două minuni au loc aici,/

„Minunea iubirii Lui imense și ale păcatelor mele multe!“

Eu am iertarea păcatelor, pentru că Mîntuitorul meu a plătit în locul meu. Lanțul vinei mele a fost scos. Am scăpat de povară. Da, numai Isus ne poate da un asemenea dar: iertarea păcatelor noastre! La ce mi-ar trebui Isus? Trebuie să vă mai spun încă un lucru care mă face să cred în Isus.

4. Isus este Păstorul cel bun

Fără îndoială că toți ați simțit în unele clipe ale existenței voastre cît de groaznic de singur se poate simți cineva și cît de lipsită de sens pare atunci viața. Și atunci vă vine deodată gîndul: „Îmi lipsește ceva. Dar ce?“ O să vă spun: Vă lipsește Mîntuitorul cel viu.

Tocmai v-am povestit că Isus a murit pe cruce pentru a ne ispăși vina. Rețineți fraza: „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut asupra Lui“. Apoi a fost pus într-un mormînt săpat în stîncă, iar la gura lui a fost rostogolită o piatră mare. Și pentru ca să fie cu totul liniștit, guvernatorul roman a pecetluit piatra și a pus o gardă de legionari romani să-l păzească. Îmi închipui că erau printre ei bărbați viguroși și puternici care luptaseră în toate țările lumii: în Galia (Franța actuală), în Germania, în Asia și în Africa. Erau acoperiți de cicatrici. Ei se aflau deci acolo în zorii dimineții a treia, cu scutul sub braț, cu lancea în mîna dreaptă și cu coiful pe cap. Te puteai încrede într-un legionar roman că o să păzească bine. Dar deodată totul devine luminat ca ziua. Biblia spune: „Un înger din cer a dat piatra la o parte“. Și Isus a ieșit din mormînt! Era un spectacol atît de înspăimîntător, că soldații au leșinat. Cîteva ceasuri mai tîrziu Isus întîlnește o fată necăjită. Biblia spune că Isus scosese din ea șapte demoni. Fata aceasta plînge. Atunci Isus Se apropie de ea. Iar fata nu leșină. Dimpotrivă, se bucură recunoscînd pe Domnul Isus înviat, și strigă: „Învățătorule!“ Ea e mîngîiată, căci știe că Isus, Păstorul cel bun, e viu și e lîngă ea!

Vedeți voi, din aceeași pricină mă țin eu de Isus. Am nevoie de cineva care să mă ia de mînă. Viața m-a aruncat în ape adînci. Din cauza credinței mele am fost aruncat în închisorile naziste. Atunci au fost ceasuri cînd mă gîndeam:

„Încă un pas, și o să te cufunzi în întunericul nebuniei – și nu vei putea să scapi de acolo“. Și atunci a venit Isus! Totul a reintrat în ordine. Pot să aduc mărturie. Am trăit o seară în închisoare în care ai fi zis că s-a dezlănțuit iadul. Sosise un transport de deținuți care trebuiau transferați într-un lagăr de concentrare. Acești oameni nu mai aveau nici o speranță. Printre ei erau criminali și nevinovați, evrei. Într-o sîmbătă seara a pus stăpînire pe ei disperarea și au început toți să urla în același timp. Nu vă puteți închipui scena. O clădire plină toată de oameni pradă deznădejdiei, care urlă și bat în pereți și în ușile celulelor. Gardienii încep să se enerveze, trag lovituri de revolver în plafon și fug de la o celulă la alta, dînd lovituri în dreapta și în stînga. Iar eu șed în celula mea și mă gîndesc: „Așa va fi iadul“. Este greu de zugrăvit o asemenea situație. Dar în acea clipă îmi vine gîndul: „Isus! Doar e aici!“ Credeți-mă, tot ce vă povestesc eu sînt lucruri trăite de mine. Apoi, în celula mea, am rostit încetișor: „Isus! Isus! Isus!“ Și în trei minute s-a făcut tăcere. Am strigat la El, vedeți, și nimeni nu m-a auzit în afară de El – iar demonii au trebuit să bată în retragere! Pe urmă, în ciuda interdicției, am cîntat cu voce tare:

„Isuse, bucuria mea, Pășunea inimii mele,

Isus, podoaba mea/ Cît de lung, adesea

Mi-e inima înspăimîntată/ Și Te dorește pe Tine!“

Și toți deținuții au ascultat această cîntare. Gardienii n-au suflat un cuvînt, chiar cînd am continuat apoi:

„Pot să treacă valuri,/ Să se zguduie pămîntul,/ Tu ești ocrotitorul meu“. Prieteni, atunci am putut să experimentez ce înseamnă să ai un Mîntuitor viu.

După cum am amintit deja, toți va trebui să trecem odată printr-o clipă extrem de grea, cea a morții. Cineva mi-a reproșat într-o zi: „Voi pastorii totdeauna le inspirați teamă oamenilor prin faptul că le vorbiți despre moarte“. La care am răspuns: „Nu e nevoie să inspir teamă cuiva, pentru că din fire la toți ne e teamă de moarte!“ Și ce mîngîiere, ca în clipa morții să poți ține mîna bunului Păstor! Dar mi se zice – și e adevărat: „Omul de azi are mai puțină teamă de moarte decît de viață. Viața este mai rea pentru el decît moartea“. Totuși, prieteni, vă asigur că Isus vă va ajuta și să trăiți!

Nu mă pot împiedica să vă mai povestesc încă o istorioară de care m-am slujit adesea ca ilustrație. Este de necrezut, dar adevărată totuși. Făcusem cunoștință în Essen cu un industriaș, o persoană bine dispusă care îmi spunea binevoitoare: „Domnule pastor, aveți dreptate că-i încurajați pe tineri să se poarte bine. Pofțiți o bancnotă de o sută de mărci pentru lucrarea dvs.“. Însă când i-am spus: „Dar dvs.“ „Nu, nu, domnule pastor, știți, eu mi-am făcut o concepție personală despre lume...“. Vedeți genul de oameni: cumsecade, dar la fel de departe de Dumnezeu ca răsăritul de apus.

Într-o zi, a trebuit să conduc un servici de căsătorie, ceea ce nu e un lucru prea vesel într-o biserică uriașă și goală. Au venit tinerii miri, însoțiți de vreo zece persoane. Aceștia păreau ca pierduți în uriașa biserică. Industriașul meu bine dispus era unul din martori! Bietul om îmi făcea cu adevărat milă. El stătea acolo, îmbrăcat cu un frac foarte elegant, cu pălăria-cilindru în mână, și habar n-avea cum să se comporte într-o biserică. I se citea pe față că tocmai își zicea: „Trebuie să îngenunchez? Sau să fac semnul crucii? Sau ce e corect?“ Am încercat să-l ajut puțin luându-i pălăria din mână și punînd-o deoparte. Apoi s-a cîntat o cîntare pe care desigur că n-o cunoștea, dar s-a făcut cel puțin că se alătură celorlalți. Puteți să vă imaginați acest domn? Un om capabil să se poarte perfect în oricare cerc monden! Iar apoi s-a petrecut ceva foarte curios. Mireasa se ocupase de copii la Școala duminicală, astfel că în cursul ceremoniei vreo treizeci de fetițe au intonat pentru ea o cîntare de la galerie. Cu glăscioarele lor dulci de copii au intonat un cîntecel simplu, pe care poate că-l cunoașteți:

„Eu sînt oaia lui Isus/ Fericit mă simt nespus.
Sufletu-mi voios tresaltă/ Prins de-o bucurie-naltă,
Căci de Domnul sînt iubit/ Și de Isus mîntuit“.

M-am uitat dintr-o parte la omul meu și m-am gîndit brusc: „Ce se întîmplă cu el? Se simte rău?“ El era zguduit, își acoperise fața cu miinile și tremura. Mi-am spus: „I s-a întîmplat ceva. Trebuie să chem repede un medic!“ Dar am observat apoi că omul plînge în hohote. Iar copiii continuau să cînte:

„El, Păstorul bun și sfînt,/ Îmi alege pe pămînt

O pășune minunată/ Ce nu piere niciodată
Iar de apă cînd mi-e dor,/ El mă duce la izvor
Cum să nu mă veselesc/ Fericit dacă trăiesc?“

Și acest om, acest mare industriaș, ședea acolo pe bancă și plîngea! Am înțeles dintr-o dată ce s-a întîmplat în biserica rece. El trebuie să-și fi zis deodată: „Copiii aceștia au ceea ce eu nu am: ei au un Păstor bun. Dar eu sînt un biet om singuratic, un om pierdut!“

Voi bărbaților - și femeilor -, nu veți reuși în viață dacă nu veți putea zice ca acești copii: „Sînt fericit că fac parte din turma lui Isus Cristos, că Îl am ca Mîntuitor și ca Păstor“. Nu, nu veți reuși în viață. Faceți tot ceea ce trebuie ca s-o puteți spune la rîndul vostru! De ce cred eu în Isus? Pentru că El e Păstorul cel bun, cel mai bun Prieten, Mîntuitorul meu viu.

La ce mi-ar trebui Isus? Aș vrea să vă mai arăt în încheiere un lucru:

5. Isus este Prințul vieții

Cu ani în urmă am organizat o tabără în pădurea Boemiei. După plecarea tinerilor, a trebuit să aștept toată ziua ca să vină cineva să mă ia cu mașina, și am fost nevoit să-mi petrec noaptea într-un vechi pavilion de vînătoare care aparținuse pe vremuri unui rege. Acum nu mai locuia aici decît un pădurar. Casa era pe jumătate în ruină. Nu exista lumină electrică. Dar era o imensă sufragerie cu un cămin în care se făcuse puțin foc. Mi s-a pus o lampă cu petrol pe masă și mi s-a urat: „Noapte bună!“ Afară urla furtuna. Ploaia cădea torențial printre brazii care înconjurau casa. Era cel mai potrivit loc pentru o istorie cu tîlhari. Și tocmai atunci n-aveam nimic de citit la mine. Iată însă că pe marginea cărminului am găsit o broșurică. Am început imediat s-o citesc la lumina lămpii. Niciodată nu mai citisem ceva atît de înfiorător. Un medic își pusese în scris toată mînia lui împotriva morții. Pagină după pagină, se putea citi cam așa: „O, tu moarte, dușmanul omenirii! Am luptat o săptămînă întregă ca să-ți smulg o viață de om, și cînd credeam c-am reușit, te-ai ridicat rînjind la căpătîiul patului lui și l-ai înjunghiat, și totul a fost zadarnic. Eu pot vindeca oameni, dar știu că la sfîrșit totul e zadarnic, cînd vii cu mî-

na ta scheletică. O moarte, ești o înșelătoare, un dușman!“
Pagină după pagină era numai ură împotriva morții! Apoi a venit pasajul cel mai îngrozitor: „O, moarte, punct final, semn de exclamație!“ Citez literal: „Blestem! Dacă n-ai fi decât un semn de exclamație! Dar când mă uit la tine, te preschimbi într-un semn de întrebare. Și mă întreb: Este moartea un sfârșit, ori nu este? Iar dacă nu, ce vine după aceea? O, moarte, nenorocit semn de întrebare!“

Asta este! Și pot să vă asigur că cu moartea nu s-a sfârșit totul! Isus, care știa ce spune, a zis: „Largă este calea care duce la pierzare și îngustă e calea care duce la viață!“ Zărurile sînt aruncate aici pe pămînt. De aceea mă bucur că am un Mîntuitor care încă de acum îmi dă viață, care e viața și care duce la viață. Iată de ce îmi place atît de mult să-L vestesc altora.

Vedeți: În primul război mondial ne-am luptat săptămîni întregi la Verdun, unde s-a dat una din cele mai groaznice bătălii. Între cele două linii de apărare erau grămezi de cadavre. Toată viața mea n-am putut scăpa de mirosul acestor cadavre. Și de fiecare dată când mă aflu în fața unui monument dedicat eroilor „care au căzut pentru patrie“, respir din nou mirosul de la Verdun, mirosul cadavrelor. Și de fiecare dată când îmi zic: „Într-o sută de ani noi toți nu vom mai fi aici“, atunci simt din nou în nări această duhoare a morții. Nu o simțiți și voi?

Dar, în această lume a morții, este Unul care a înviat dintre cei morți! Și El ne spune: „Eu trăiesc și voi veți trăi. Credeți în Mine! Veniți la Mine! Întoarceți-vă la Mine! Deveniți proprietatea Mea! Și Eu vă voi duce la viață!“ Nu este minunat aceasta? Cum se poate trăi în această lume de moarte fără acest Mîntuitor minunat care e viața și care duce la viață?

În zilele acestea am citit o scrisoare veche pe care profesorul Karl Heim a tipărit-o. Este scrisoarea unui soldat căzut în al doilea război mondial în Rusia, un creștin. În ea se spune cam așa: „Ce se petrece în jurul nostru e ceva groaznic! Când trag rușii cu aruncătoarele de proiectile sîntem toți cuprinși de panică. Și ce frig! Și toată zăpada asta! E înspăimîntător! Dar mie nu mi-e deloc teamă. Dacă ar trebui să mor, ar fi ceva minunat. Dintr-odată aș intra în glorie.

Viscolul ar lua sfârșit, L-aș vedea pe Domnul meu față în față și strălucirea Lui m-ar învălui. Nu, n-aș avea nimic împotriva să cad aici pe cîmpul de luptă“. Scurtă vreme după aceea a căzut. Citind această scrisoare, nu m-am putut împiedica să gîndesc: „Ce lucru minunat că un bărbat tînăr nu are nici o teamă de moarte, doar pentru că Îl cunoaște pe Isus!“

Da, Isus e Prințul, e Domnul vieții! Și El dă alor Săi siguranța vieții veșnice!

Cu ocazia unui Sinod în Leipzig, s-a dat o recepție la Primărie. Somitățile administrative și demnitarii bisericii erau adunați acolo. S-au ținut discursuri care nu se angajau la nimic, ca nu cumva să calce pe cineva pe bătătură. Heinrich Giessen, care era pe atunci secretar general al Sinodului Evanghelic German, trebuia să încheie ceremonia. Nu uit niciodată cum Heinrich Giessen s-a ridicat în picioare și a spus: „Ne întrebați, domnilor, ce fel de oameni sîntem noi. O să vă spun într-o frază: Noi sîntem oameni care se roagă: Doamne, fă-mă evlavios ca să pot intra în ceruri!“ Apoi s-a așezat. Era de necrezut cît de mult au fost tulburați dintr-o dată oamenii.

În timpul războiului de treizeci de ani, Paul Gerhardt a compus aceste versuri:

„Pe drumul vieții sînt de-acum un pelerin
Căci nu mai vreau să stau în acest cort străin
Eu merg pe străzi ce duc spre patria de sus
Unde Tatăl meu iubit mă așteaptă nespus“.

Îți doresc ca și tu să-ți poți urma așa drumul prin lume. La ce ți-ar trebui Isus? Totul, absolut totul atîrnă de legătura ta cu El!

De ce sînt pe pămînt?

Totul se învîrte în jurul acestei întrebări: De ce sînt în această lume? Care este sensul vieții mele?

Un industriaș din Essen mă cheamă foarte agitat într-o zi la telefon: „Domnule pastor, veniți!“ Mă duc imediat la el. La sosire, mă întîmpină cu cuvintele: „Fiul meu s-a împușcat cu un foc de revolver“. Îl cunoșteam pe băiat. Era stu-

dent. Avea tot ce-i poftea inima. Era sănătos, bine clădit, chipeș, tânăr și bogat. Poseda de mult propriul lui automobil. Și nici nu fusese vreodată implicat într-o afacere dubioasă. Și acest tânăr își trage un glonte în gură! Într-o scrisoare, pe care a lăsat-o în urmă, stă scris doar: „Nu văd ce rost are să trăiesc mai departe. De aceea, pun capăt vieții mele, căci e fără sens!“ O mărturie tulburătoare, nu-i așa ?

Vedeți: Chestiunea sensului vieții este extraordinar de importantă, e primordială. Cu atât mai mult, cu cât nu avem decît o viață de trăit. V-ați gândit vreodată ce înseamnă faptul că avem de trăit o singură viață?

Cînd am mers la școală, nu eram un as la matematică. Profesorul nu arăta nici o înțelegere pentru modul meu de a rezolva problemele. Iar cînd îmi făceam temele, atunci - fără să recunoască talentul meu pentru rezolvări greșite - simțea uneori o plăcere deosebită să-mi mîzgălească caietul cu cerneală roșie. Era groaznic la vedere. Cînd un asemenea caiet era plin de corecturi roșii, adesea îl aruncam, chiar dacă nu era complet scris, și-mi cumpăram unul nou, frumos și curat. Atunci puteam să încep din nou de la zero. Dacă s-ar putea face tot așa și cu viața! Puteți să mă credeți: milioane de ființe omenești, în clipa morții, își zic: „Ah, de-aș mai putea începe încă o dată de la început! Aș face lucrurile cu totul altfel!“

Poți să-ți cumperi un caiet nou și să începi totul de la zero, dar nu poți să faci la fel cu viața. Noi nu avem decît o singură viață de trăit. Cît de îngrozitor trebuie să fie s-o fi ratat, pentru că am trăit-o rău! Noi n-avem decît o singură viață. Dacă am pierdut-o, e pierdută pentru veșnicie! Ceea ce am să vă spun trebuie luat în modul cel mai serios. Este o chestiune de viață sau de moarte!

Azi dimineață a trecut o lungă cireadă de vite prin fața hotelului în care stau. Cum tocmai cugetam la ceea ce urma să spun la conferință, m-am gândit: „Ce fericite sînt aceste vaci că n-au nevoie să se întrebe pentru ce sînt pe această lume. Pentru ele, lucrul e clar: să dea lapte, iar la sfîrșit să dea carne. Înțelegeți ce vreau să spun: animalul nu trebuie să cugete la sensul vieții. Prin aceasta se deosebește omul de animal. Din nefericire, există o mulțime de oameni care trăiesc - și care mor - fără să-și fi pus măcar o dată între-

barea: „În fond, care e scopul vieții mele?“ Ei nu se deosebesc de animal. Astfel, granița dintre om și animal e repede trecută. Da, un om nu e cu adevărat om decât când se întreabă: „De ce sînt pe pămînt? De ce sînt om? Care e scopul vieții mele?“

1. Răspunsuri superficiale și pripite

Acum, prieteni, la întrebarea: De ce trăiesc? există îngrozitor de multe răspunsuri superficiale și pripite. Cu mulți ani înainte, mi s-au pus toate aceste întrebări superficiale și pripite dintr-odată. Era în 1936, deci în plină perioadă hitleristă. Niște studenți din Mînster mă rugaseră să le vorbesc despre tema: „Care este sensul vieții noastre?“ M-au făcut să înțeleg de la început că nu vroiau să audă o expunere, ci să discute cu mine pe această temă. „Bine“, am spus, „atunci dați-i drumul! Care e sensul vieții noastre? De ce trăim?“

Deoarece discuția - cum am mai spus - avea loc în perioada hitleristă, s-a ridicat imediat un tînăr și a explicat: „Eu sînt aici pentru poporul meu. E cam ca frunza cu copacul. Frunza nu e nimic, copacul e totul. Eu trăiesc pentru poporul meu!“ La aceasta i-am răspuns: „Bine. Dar, ia spune-mi, copacul, respectiv poporul, pentru ce este pe pămînt, ce rost are?“ Pauză! Asta n-o știa. În loc să rezolve problema, a înlăturat-o, a pus-o pe planul al doilea. Am reluat: „Prieteni, nu trebuie să dați acest gen de răspunsuri care nu fac decît să înlătore, să amîne problema!“

„Acum: care este sensul vieții noastre? De ce sîntem pe pămînt?“ întreb eu din nou. Atunci un altul a explicat: „Eu sînt în lume ca să-mi fac datoria!“ „Omule!“ am spus eu, „tocmai aici e problema: care e datoria mea? Pentru mine, eu cred că datoria mea este să vă vestesc Cuvîntul lui Dumnezeu. Mathilde Sudendorff crede că datoria ei este să nege existența lui Dumnezeu. Ce este datoria?“ Un înalt funcționar mi-a spus odată: „Domnule pastor, între noi fie zis, de dimineață pînă seara nu fac decît să semnez documente. Dar știi că dacă într-o zi ar fi puse toate pe foc, lumea ar merge mai departe. Sufăr că trebuie să fac o activitate așa lipsită de sens“. Ce înseamnă datoria? Mii de SS-iști au omorît în al treilea Reich sute de mii de oameni. Iar cînd

sînt trași la judecată, ei spun: „Ne-am făcut datoria. Ni s-a poruncit să facem așa“. Credeți că datoria unui om este să omoare pe alți oameni? Eu unul nu pot s-o cred. Am spus deci studenților: „Tocmai aici e problema: care este datoria mea? Cine poate să mi-o spună? Iată-ne din nou în impas!“

Acum tinerii aceștia au luat un aer gînditor. Apoi s-a ridicat unul și a declarat cu mîndrie: „Eu aparțin unei vechi familii nobile. Pot să trasez linia strămoșilor mei pînă în urmă cu șaisprezece generații: nobili de spița cea mai pură. Nu ai avea cu ce umple o viață, dacă vrei să perpetuezi un așa nobil neam?“ Nu i-am putut răspunde decît: „Îmi pare rău. Dacă nu se știe pentru ce au trăit aceste șaisprezece generații, nu văd de ce s-ar merita să adaugi o a șaptesprezecea!“

Vedeți bine; există așa multe răspunsuri superficiale și pripite. La noi se citește adesea în ziare, cînd se fac anunțuri de deces, formula aceasta care te înfioară:

„Doar muncă a fost viața ta,/ La nimic nu te-ai gîndit,/ Pentru ai tăi te-ai cheltuit,/ Datoria ți-ai împlinit“.

De fiecare dată cînd citesc aceste rînduri, mă revolt. Nu pot să nu mă gîndesc: „Acesta-i un anunț de deces pentru un cal!“ Nu-i așa? Un cal nu face altceva decît să muncească. Dar nu cred că un om se află pe lume ca să muncească din greu. Ar fi jalnic. Dacă numai acesta ar fi sensul vieții noastre, mai bine ne-am sinucide de la vîrsta de zece ani. „Doar muncă a fost viața ta...“ Asta mă înfioară! Nu, nici acesta nu e sensul vieții noastre.

Un alt student îmi explică în cursul discuției noastre: „Vedeți, vreau să devin medic. Și dacă pot salva vieți omenești, nu e aceasta o frumoasă rațiune de a trăi?“ Atunci i-am replicat: „Bine! Dar dacă nu știi de ce trăiește omul, atunci n-are nici un sens să salvezi vieți omenești. Mai bine ai da oamenilor o injecție ca să moară imediat“. Să nu interpretați greșit ceea ce am spus adineauri. Și mai ales nu mergeți și povestiți că eu încurajez eutanasia! Ce vroiam să spun este că răspunsul dat nu era, la urma urmei, o soluție la problema noastră, problema sensului vieții.

Înconjurat de toți acești studenți, am luat cunoștință cu groază de faptul că tocmai omul cultivat din vremea noastră trăiește mai departe fără să știe în fond pentru ce o face.

Permiteți-mi să fac o observație. Poate vă supără felul meu de vorbire. Aș putea folosi și propoziții extrem de prelucrate, cu multe neologisme, dar atunci ați adormi precis într-o jumătate de oră. Fiindcă mă tem de aceasta, vorbesc așa cum se vorbește pe stradă. Cred că înțelegeți! Mulțumesc!

Vedeți, când ai trăit toate aceste lucruri, eu le-am amintit numai, ești tentat să răspunzi, ca unii studenți din Münster: „Viața nu are de fapt nici un sens adânc. E o pură întâmplare că m-am născut, nu trebuie să se mai caute după un motiv. Să ne bucurăm la maximum de viață: iată ce putem face cel mai bine“. Aceasta este poate ispita cea mai puternică care poate veni peste un om când îi trece deodată prin minte: Viața mea e absurdă. N-are nici un sens. Dacă părinții mei nu s-ar fi căsătorit, nu aș fi fost conceput și nu m-aș fi născut. E cu totul întâmplător că exist. În fond, viața mea e cu totul absurdă. Iar dacă acest om are greutăți în viață, nu este decît un pas pînă la sinucidere. „De ce să continui să trăiesc? Dacă totul nu e decît hazard și absurditate, atunci mai bine să sfîrșesc cu ea!“

Știți că numărul de sinucideri în Germania Federală e mai mare ca numărul de accidente mortale rutiere? Știți că circa 50% dintre victime sînt tineri sub treizeci de ani? Este dovada cea mai tulburătoare că în epoca noastră nu mai găsim sensul vieții.

Adesea am vorbit cu oameni care mi s-au plîns: „Viața e așa de absurdă. O voi ruina prin plăceri și distracții, sau îi voi pune capăt prin sinucidere“. Atunci am întrebat: „Dar dacă viața ar avea totuși un sens?! Și dvs. ați trăi ca și cum n-ar avea? Ajuns la capătul vieții, ce credeți că vi s-ar întâmpla?“

Există în Biblie un cuvînt care poate să ne înspăimînte. El spune așa: „Căci oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata“. Vedeți: trebuie să cunoști acest cuvînt al Bibliei, ca să-ți pui în mod foarte serios întrebarea: „De ce sînt pe pămînt?“ Cum să murim și să ajungem în fața judecății lui Dumnezeu, dacă ne-a scăpat însuși sensul vieții? E clară acum chestiunea? Atunci merg un pas mai departe:

2. Cine poate să ne dea un răspuns ?

Cine în lumea aceasta poate să-mi dea un răspuns la întrebarea pe care mi-o pun: „De ce trăiesc?“ Cine? Biserica? Nu! Preotul sau pastorul? Nu! El este în aceeași situație ca și mine. Savanții? Filozofii? Nici ei nu pot da un răspuns la întrebarea: „De ce trăiesc?“! Numai Unul singur poate să ne spună de ce trăim: anume Cel căruia Îi datorăm viața, Cel care ne-a creat: Dumnezeu.

Voi lua un exemplu foarte simplu: Intru într-o zi într-un apartament. Un băiat stă pe scaun și meșterește ceva cu un conductor electric și cu niște becuri. Îl întreb: „Spune-mi, ce mașină infernală ești pe cale să fabrici? Ce va ieși de aici?“ El încearcă să-mi explice, dar mărturisesc că nu pricep nimic. Și mă gândesc: „Nimeni nu poate ghici ce va ieși de aici. Doar cel ce îl construiește poate să-i cunoască scopul și utilitatea“.

La fel e și cu viața noastră: numai Cel ce ne-a creat poate să spună pentru ce ne-a creat! Asta înseamnă că răspunsul la întrebarea: „De ce trăiesc?“ îl primim doar prin revelație, prin descoperire. Dumnezeu trebuie să ne-o spună! Dacă n-aș fi deja un cititor asiduu al Bibliei, această întrebare m-ar obliga să o citesc. Căci n-aș suporta să nu știu de ce trăiesc în această lume blestemată. Expresia „lume blestemată“ vi se pare cumva prea dură? Ea se află în Biblie. Ar fi de ajuns să petreceți șase luni cu un pastor dintr-unul din marile noastre orașe ca să înțelegeți ce vreau să zic când pretind că lumea stă sub un blestem groaznic. Și n-aș suporta să trăiesc în ea dacă n-aș avea răspunsul dat prin revelația lui Dumnezeu. Da, în Biblie ne dă Dumnezeu răspunsul la întrebarea noastră asupra sensului vieții. De aceea este Biblia de o importanță capitală. Cunosco oameni care își iau un aer de superioritate și spun: „Ei, dar noi nu citim Biblia!“ Nu pot decât să le răspund: „Pentru mine aceasta înseamnă, și pot să v-o dau și în scris, că nu ați cugetat niciodată cu adevărat serios la întrebarea: De ce trăiesc?“! Dar prostia este o boală foarte răspândită - și dacă ar dura, lumea întreagă ar fi plină de vaiete. Vreau să vă dau răspunsul Bibliei într-o frază: Dumnezeu ne-a creat ca să devenim copiii Lui!

După cum unui tată îi place să se regăsească în fiul lui, la fel Dumnezeu a făcut pe om „după chipul Său“. Dumnezeu

vrea ca noi să devenim copiii Lui, care să-I vorbească și că-
rora să le vorbească, care să-L iubească și pe care să-i iu-
bească. Vă rugați voi oare? E o grea încercare pentru un pă-
rinte când copilul lui nu vorbește ani de zile cu el! Iar un
om, care nu se roagă, nu vorbește cu Tatăl lui ceresc! Vedeți:
Dumnezeu ar vrea ca noi să fim copiii Lui, care să vorbeas-
că cu El, pe care să-i iubească și care să-L iubească. Din
pricina aceasta sîntem pe lume. Înțelegeți-mă bine: nu vor-
besc de biserică, de dogme, de religie, ci vorbesc despre
Dumnezeul cel viu. El te-a creat ca să devii copilul Lui! Ești
tu deja copilul Lui?

Acum mai fac un pas. Noi trebuie să devenim copii ai lui
Dumnezeu - căci de la natură nu sîntem copiii lui Dumne-
zeu. La începutul Bibliei, se spune: „Dumnezeu a făcut pe
om după chipul Său“. Iar apoi Biblia relatează despre o foar-
te mare catastrofă. Omul fusese creat ca să fie deplin liber,
capabil să aleagă - și omul s-a ridicat împotriva lui Dumne-
zeu. A mîncat din fructul oprit. Era modul lui de a zice lui
Dumnezeu: „Vreau să fiu autonom! Pot să trăiesc fără Ti-
ne!“ Înțelegeți: Adam nu s-a îndoit niciodată de existența lui
Dumnezeu, dar a vrut să scape de autoritatea Lui: „Vreau
să-mi conduc viața cum doresc eu!“

Trebuie să vă povestesc aici o istorioară. Deunăzi m-a în-
trebat cineva pe stradă: „Pastore Busch, dvs. vorbiți totdea-
una despre Dumnezeu. Dar eu nu-L văd. Spuneți-mi cum
pot să-L găsesc!“ Atunci i-am răspuns: „Luați aminte la ce
o să vă spun! Imaginați-vă că există o mașină care face ca
timpul să dea înapoi și că cu ajutorul ei putem derula tim-
pul pînă la începutul istoriei omenirii. Mă plimb într-o sea-
ră prin grădina Eden. Cunoașteți fără îndoială istoria căde-
rii. Ei bine, în dosul unui tufiș îl întîlnesc pe Adam, primul
om. ‚Bună seara, Adam!‘ îl salut eu. ‚Bună seara, pastore
Busch!‘ îmi răspunde el. ‚Te miri că mă vezi aici?‘ îi zic eu,
și-i explic: ‚Din greșeală, printr-o eroare de funcționare a
decorurilor teatrului acestei lumi, am ajuns în grădina Ede-
nului!‘ ‚Da‘, spune el, ‚pari gînditor. La ce meditezi?‘ Atunci
îi răspund lui Adam: ‚Știi, tocmai mă gîndeam la o întreba-
re pe care mi-a pus-o un om, anume: Cum pot să găsesc pe
Dumnezeu?‘ Adam izbucnește în rîs și-mi răspunde: ‚Ade-
vărata problemă nu e cum să-L găsesc pe Dumnezeu! Căci

El e aici. Fii sincer, pastore Busch, ceea ce vă preocupă pe voi ceilalți e mai degrabă cum să puteți scăpa de El. Căci marea problemă este că nu poți scăpa de El!“

Are dreptate Adam? Dumnezeu e aici. Poți să-L găsești. Dar nu te poți debarasa de El. Când mă gândesc la evoluția gândirii omenеști în cursul acestor ultime trei secole, constat că s-a încercat totul ca omul să scape de Dumnezeu, dar nu s-a reușit. În fond, prieteni, cu toții credeți că Dumnezeu există, dar nu-L vreți. Voi faceți ca cei mai mulți oameni: lăsați problema lui Dumnezeu în suspensie. Voi nu-I negați existența, dar nici nu-I aparțineți. Nu Îi ești nici dușman, dar nici prieten. Și astfel omul lasă nerezolvată cea mai importantă problemă a vieții lui.

Un medic elvețian afirmă într-o carte că orice om suferă mari pagube psihice, adevărate traumatisme dacă nu-și rezolvă marile probleme ale vieții. Și el continuă: „Noi occidentalii suferim de lipsa de Dumnezeu. Noi nu-I negăm existența, dar nici nu sîntem ai Lui, da, nici nu-L vrem. De aceea suferim noi de lipsa lui Dumnezeu“. Și eu cred tot așa.

Cînd aud pretutindeni: „Omul modern nu se interesează de Dumnezeu“, nu pot decît să răspund: „Starea omului modern e gravă. Și eu sînt unul, totuși mă interesez de Dumnezeu. Și nu cred că sînt demodat. Dar cînd omul modern nu se interesează serios de mîntuirea lui, e foarte alarmant.

Voi folosi încă o dată un exemplu foarte simplu: Imaginați-vă un ucenic bucătar. Într-o zi, șeful bucătar spune despre el: „Băiatul ăsta nu se interesează absolut deloc de bucătărie“. Îl întreb: „Dar ce-l interesează atunci?“ Iar șeful răspunde: „Discoteca și fetele“. „Da“, spun eu, „va trebui să vă puneți la nivelul acestui băiat și să nu-i vorbiți în viitor decît de muzică ușoară și de fete“. „Nu, nu“, răspunde șeful. „Dacă el nu se interesează de bucătărie, și-a greșit chemarea“.

Vedeți unde vreau să ajung? Chemarea, menirea noastră este să devenim copii ai lui Dumnezeu. Cînd omul modern nu se interesează de aceasta, el își greșește chemarea de om. Este inutil în acest caz să discuți orice lucruri posibile și imposibile, chiar dacă subiectul îl interesează. Ce trebuie făcut este să-i tot spui: „Nu vei reîncepe să fii om, decît cînd vei fi devenit copil al Dumnezeului celui viu!“

3. Răspunsul lui Dumnezeu la întrebarea întrebărilor

Repet: De la natură noi nu sîntem copiii lui Dumnezeu, dar ne aflăm pe pămînt pentru a deveni ai Lui. De aceea, trebuie deci să se petreacă ceva în viața noastră. Acesta este obiectivul acestei conferințe. Nu mă aflu aici ca să mă întretin un pic cu voi. Nu, singurul meu scop e să ajut pe cei a căror inimă e dispusă să găsească un sens pentru viața lor.

Deci noi nu sîntem copii ai lui Dumnezeu, nu-L iubim pe Dumnezeu, Îi încălcăm poruncile, nu ne interesăm de El, nu ne rugăm - doar cînd sîntem la ananghie, atunci ni se întîmplă să tragem semnalul de alarmă! De aceea, e de o importanță vitală să răspundem la întrebarea întrebărilor: „Cum să devin un copil al Dumnezeului celui viu?“ Mi-ar fi plăcut să vă dau la toți hîrtie și creion și să vă cer să scrieți cum devine cineva, după părerea voastră, copil al lui Dumnezeu. Cred că unii ar zice: „Fiind bun“, iar alții: „Crezînd în ‚bunul Dumnezeu‘“. Dar toate acestea nu sînt de ajuns! Întrebarea întrebărilor rămîne pusă: „Cum devin un copil al Dumnezeului Celui viu?“

Răspunsul la această întrebare capitală pot să-l aflu numai prin revelație. Trebuie ca Dumnezeu Însuși să-mi spună cum mă primește ca pe copilul Său. Nici chiar un pastor nu-și poate imagina răspunsul. Ori, Biblia dă un răspuns foarte clar. Iată-l: Numai prin Isus! Prieteni, cînd ajung să vorbesc despre Isus, inima îmi bate mai tare, pulsul e mai rapid, căci e tema vieții mele. Da, ca să devin un copil al lui Dumnezeu, pot s-o fac numai prin Isus!

Există un cuvînt în Biblie care tradus literal sună așa: „Isus a venit din lumea lui Dumnezeu în această lume“. În zilele noastre ni se repetă neîncetat că Biblia este întemeiată pe o imagine depășită despre lume: cerul este sus, pămîntul este jos. E greșit! Biblia nu are această viziune despre lume. Ea spune despre Dumnezeu: „Tu mă înconjori pe dinainte și pe dinapoi“. Este cu totul altceva. Chiar dacă aș fugi sub pămînt, Dumnezeu ar fi și acolo. Biblia are ceea ce am putea numi în limbaj modern o viziune multidimensională. Noi trăim într-o lume cu trei dimensiuni. Există lungime, lățime și înălțime. Dar există și alte dimensiuni. Și Dumnezeu Se află în alte dimensiuni. El este foarte aproape, lîngă noi. El ne însoțește. Ne vede cînd sîntem pe căi rătăcite. Dar ne

este cu neputință să trecem zidul care ne separă de cealaltă dimensiune. Numai Dumnezeu poate s-o facă. El l-a trecut și a venit la noi în persoana lui Isus.

În Noul Testament un alt text, tradus literal, spune despre Isus: „El a venit în proprietatea Sa - lumea, într-adevăr, Îi aparține - și ai Săi nu L-au primit“. Iată întreaga istorie a Evangheliei pînă în zilele noastre: Isus vine - iar omul închide ușa. „El a venit în proprietatea Sa, și ai Săi nu L-au primit deloc“. În mod normal, după aceasta ar fi trebuit să existe un punct final; văzut omenește, aceasta trebuia să pună capăt legăturilor lui Dumnezeu cu omul. Dar, fapt uimitor, există o urmare. Și ce urmare! „Dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“. Deci primindu-L pe Isus devine cineva copil al lui Dumnezeu. Ai deschis deja ușa vieții tale lui Isus? „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“.

Eram tînăr ofițer în primul război mondial, și trăiam de parte de Dumnezeu. Pe atunci am descoperit acest lucru, și l-am deschis lui Isus inima și L-am primit. Experiența pe care am făcut-o mi-a schimbat toată viața. Dar n-am regretat nici o clipă. Totuși, ca să-L urmez pe Isus, a trebuit să merg pe drumuri grele. Am făcut închisoare. Am suferit mult din pricina lui Isus. Dar chiar dacă aș avea o sută de vieți de trăit, de îndată ce aș putea să gîndesc, m-aș prinde tare de acest cuvînt: „Tuturor celor ce L-au primit, El le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu“. Căci în clipa în care am devenit copil al lui Dumnezeu, viața mea a primit un sens.

Puțin contează ceea ce sînt: pastor sau măturător de stradă, director general sau lăcătuș, menajeră sau învățătoare - viața mea nu are sens decît din clipa cînd sînt copil al lui Dumnezeu. Deci, trebuie să-L primiți pe Isus! Numai atunci va avea sens viața voastră! Și numai atunci!

E foarte interesant să studiezi din această optică personajele din Noul Testament. Unul dintre ele era de exemplu o femeie cu numele de Maria din Magdala. Viața ei era total lipsită de sens. Se spune despre ea - singura aluzie la trecutul ei - că era stăpînită de șapte demoni. Eu însumi cunosc mulți oameni care sînt posedați de doisprezece demoni! Tre-

buie să fi fost o viață groaznică, dominată de simțuri, o viață de rob. Și biata femeie a trebuit să suporte trăirea unei vieți așa de absurde. Și iată că, într-o zi, Isus Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu, intră în viața ei și alungă demonii. El vrea și poate s-o facă. Din clipa aceea, Maria îi aparține lui Isus. De acum, viața ei are un sens. Dar vine clipa în care trebuie să asiste la răstignirea și moartea lui Isus pe cruce. Atunci pune groaza stăpînire pe ea: „O să înceapă iarăși existența absurdă de odinioară!“ În dimineața zilei a treia după răstignirea lui Isus, ea plînge în genunchi în grădina unde e mormîntul lui Isus. Căci, cînd venise la mormînt, acesta era gol, și piatra fusese prăvălită la o parte. Dar trupul Lui nu mai era acolo. De aceea plînge ea. Pot s-o înțeleg bine pe femeia aceasta. Dacă L-aș pierde astăzi pe Isus, aș ajunge în adîncimile unei vieți lipsite de sens. Da, o înțeleg: „Mîntuitorul nu mai e aici! Acum viața mea a devenit iarăși fără sens“. Dar iată că aude deodată un glas în spatele ei: „Maria!“ Ea se întoarce și-L vede pe El, Isus Cel înviat. O văd parcă înaintea mea cum pe fața ei nu mai curg acum lacrimi de deznădejde, ci de fericire și bucurie, iar din străfundul inimii ei țîșnește un strigăt: „Rabuni! Domnul meu!“

Exemplul acestei femei îmi confirmă faptul că nu are nimeni nevoie de marile idei ale filozofiei ca să afle răspunsul la întrebarea după sensul vieții. Chiar omul cel mai puțin cultivat știe că viața lui nu are sens. Și el își pune întrebarea: „De ce trăiesc de fapt?“ În clipa cînd această Maria Magdalena L-a primit pe Isus, problema sensului vieții ei s-a rezolvat, ea a devenit un copil al Dumnezeului celui viu, viața ei s-a aflat în lumina unui sens profund și măreț.

De aceea, aș vrea să vă rog și pe voi: Primiți-L pe Isus ! El vă așteaptă! Cînd mergeți acasă, puteți să vorbiți cu El. El este lîngă voi.

Ar fi minunat dacă vreunul din voi l-ar spune azi pentru întîia dată: „Doamne Isuse! Viața mea este fără sens. Vino la mine cum ai venit la Maria Magdalena!“

Cînd primim pe Isus, în viața noastră are loc o mare revoluție: el mă face părtaș morții Lui, pentru ca omul cel vechi să moară. Eu pot să înviiu cu El spre o viață cu totul nouă ca și copil al lui Dumnezeu. El îmi dă Duhul Său, și-mi schimbă astfel gusturile și modul de a gîndi. Primi-

ți-L pe Isus, și veți cunoaște toate aceste adevăruri din experiență! Da, e adevărat, cel care Îl primește pe Isus începe o existență cu totul nouă. A deveni copil al lui Dumnezeu nu înseamnă numai schimbarea gândirii, ci o existență cu totul nouă.

În secolul trecut trăia în Westfalia un cizmar cu numele de Rahlenbeck. Fusese poreclit „pastorul pietist“ din pricina rîvnei lui de a merge pe urmele lui Isus. Era un om cu o mare bogăție duhovnicească, un om binecuvîntat de Dumnezeu. Într-o zi, îl vizitează un tînăr pastor. Rahlenbeck îi spune: „Domnule pastor, studiile teologice nu vă garantează că sînteți un copil al lui Dumnezeu. Trebuie să-L primiți pe Mîntuitorul!“ Atunci pastorul răspunde: „Da, pe Mîntuitorul Îl am. Am chiar și un tablou cu El agățat pe perete în biroul meu“. Atunci bătrînul Rahlenbeck îi răspunde: „Da, pe perete Isus rămîne pașnic și liniștit. Dar dacă L-ați primi în inimă și în viață, aceasta ar face zgomot!“

Îți doresc ca și în viața ta să fie zgomot. Fie ca să poți trage o linie peste trecut și să-L lauzi pe Tatăl tău ceresc că a făcut din tine copilul Său, că a dat astfel vieții tale un sens și că-ți îngăduie de acum înainte să-L cinstești prin faptele, cuvintele și gîndurile tale.

Ați înțeles sper că ceea ce vă vorbesc nu e nici manie religioasă, nici opinia personală a unui pastor, ci o chestiune de viață sau moarte, de viață veșnică sau moarte veșnică.

Domnul Isus spune: „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la El și voi cina cu el și el cu Mine“. Domnul Isus îți spune și ție: „Iată, Eu stau la ușa inimii tale. Deschide! Eu voi da sens vieții tale!“

Odată a venit la mine un miner bătrîn și mi-a zis: „Trebuie să vă vorbesc, domnule pastor!“ Avea șaptezeci de ani și mi-a povestit: „Cînd am avut 17 ani, am ajuns într-o adunare de evanghelizare. Atunci am simțit că Isus mă chema. Dar mi-am zis: Dacă iau în serios aceste lucruri și-L primesc pe Isus, pariez că toți tovarășii mei își vor bate joc de mine. Nu, nu pot s-o fac! Și am ieșit fugînd“. Și a continuat: „Și iată-mă la capătul vieții. Sînt bătrîn și recunosc că viața mea a fost un eșec. Ea a fost așa pentru că atunci n-am răspuns chemării lui Isus și nu l-am deschis ușa!“

Prietenii mei, noi nu avem decît o singură viață de trăit;

de aceea, întrebarea: „De ce trăiesc?“ este vitală. Dumnezeu a dat clar răspunsul la întrebare în Isus, Cel răstignit și înviat. Și acum, acest Isus stă în fața inimii tale și bate. Deschide-I viața ta - și nu vei regreta niciodată!

Nu am timp!

Cînd oamenii sînt invitați la conferințele mele: „Veniți odată! Ascultați odată pe pastorul Busch“, ei răspund cel mai adesea: „Nu am timp!“

Aflîndu-mă odată la o casă de odihnă, la masa mea era un domn cu care mă înțelegeam foarte bine. „Asta știe să se bucure de viață!“ gîndeam eu uneori cînd vedeam cu cîtă plăcere savura mîncărurile acest om sau cînd îl priveam dormitînd, instalat confortabil la soare. Puțin cîte puțin, caracterul superficial al discuțiilor noastre a început să mă chinuie.

Cineva îmi va zice poate: „E ceva rău în aceasta?“ Vedeți, eu sînt convins că Dumnezeu e cea mai mare realitate a vieții mele. Ea s-a schimbat complet cînd am înțeles ce lucrare măreață a făcut El: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. E groaznic să vezi pe cineva neglijînd o asemenea mîntuire. Și era vădit cazul comeseanului meu. Cum se va simți el, cînd va sta odată înaintea lui Dumnezeu?! Într-o zi, la masă, i-am dat o broșură pe care o scrisesem, spunîndu-i: „Mi-ar place mult să citiți această cîrticică. Ea vorbește despre experiențe făcute cu Dumnezeu. Sînt lucruri importante care te fac să meditezi!“ Știți cum a reacționat? Mi-a mulțumit călduros. Apoi mi-a zis: „Aici sînt în convalescență. Dar o să găsec poate acasă o clipă liberă ca să citesc broșura dvs.“ Și a pus-o deoparte. Asta m-a întristat. Căci știam că omul acesta n-o să mai aibă niciodată mai mult timp ca aici, în casa de odihnă. De fapt, el nu vroia să-și ia timp să se gîndească la Dumnezeu... E periculos să acționezi așa cu Dumnezeu. De aceea, e foarte indicat să mai vorbim despre această temă.

1. O ciudată stare de fapt

În fond, de ce n-avem niciodată timp? Mi-ar place să vă atrag atenția asupra unui fapt care mă intrigă și pe care nimeni nu mi l-a putut explica.

Vedeți, acum o sută de ani, dacă un comerciant din Stuttgart vroia să trateze o afacere cu oameni din Essen, îi trebuiau ca să parcurgă drumul cu diligența cinci zile dus și cinci zile întors, ceea ce făcea cu totul zece zile, și să zicem două zile de negocieri pentru încheierea unei afaceri. Aproape o jumătate de lună trecea cu asta. În zilele noastre, ajunge ca una din părțile interesate să dea un telefon - grație automatizării nu mai are nevoie nici măcar de operatoare - economisind astfel douăsprezece zile. Dar când mă uit azi la oamenii de afaceri, nu văd unul singur care să aibă douăsprezece zile libere. Dimpotrivă, fiecare îmi zice: „Nu am timp!“

Cum se face asta?

Cînd în copilărie mă duceam la bunicii mei în Suabia, mersul cu trenul de la Elberfeld la Urach era o călătorie în jurul lumii. Astăzi, datorită unui tren accelerat, se poate face același traseu în cinci ore. Oamenii ar trebui să aibă logic mai mult timp liber! Altădată, săptămîna era de șaiszeci de ore, azi de patruzeci. Totuși, nimeni nu are timp! Cum este posibil acest lucru?

În epoca noastră se face totul pentru simplificarea vieții. Ori, mama mea citea în fiecare zi patru capitole din Biblie și avea timp să se roage pentru ai ei. Pe atunci nu existau nici mașină de spălat, nici aparate menajere. Ea trebuia să se ocupe de cei opt copii care nu aveau lenjerie de nylon și ai căror ciorapi trebuiau cîrpiți. Și ea avea timpul să citească cele patru capitole pe zi! Dar tu, ai tu timp pentru aceasta? Fără îndoială că nu! Cum se face aceasta?

Înțelegeți: totul este pus astăzi în mișcare ca să economisim timp - și nimeni nu are timp! Puteți să vă explicați acest lucru? M-am gîndit mult la aceasta, dar n-am putut să înțeleg. Singura explicație care există - pe care oamenii nu vor s-o audă de fapt, dar eu nu cunosc alta - e că în spatele nostru stă unul care ne ațîță și ne fugărește. E cineva care se îngrijește ca omul să n-aibă timp, unul care pocnește mereu cu biciușca, ca un dresor de circ, ca să-i bage în viteză pe

oameni. Și tocmai asta spune Biblia. Există cineva - și acesta e diavolul. Și acum stăm înaintea întrebării: există atunci un diavol? Iar eu răspund: „Da, există un diavol!“ Există o „putere a întunericului“.

Recent îmi spunea cineva, în cursul unei discuții, că „a terminat-o cu creștinismul“. I-am răspuns: „Ce eroare! Diavolul vă are în stăpînire. El vă va pune capăt!“ Atunci el a zîmbit și a spus: „Diavol? Diavolul nu există!“

Biblia ne povestește că Isus a fost dus de diavol pe un munte foarte înalt, de unde avea o priveliște largă. Diavolul a dat perdelele la o parte - și iată că Isus poate să vadă în duh toate împărățiile lumii și gloria lor. Apoi diavolul îi spune lui Isus: „Toate astea Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pămînt și Te vei închina mie, căci mie îmi sînt date, și le dau oricui vreau“. Este unul din pasajele biblice care mă captivează profund, căci Domnul Isus nu-l contrazice într-adevăr pe diavol. El admite că acesta deține puterea asupra lumii.

Și eu vă spun: Trebuie să fii orb sau prost ca să nu admiți că există o putere a întunericului! Cum ai putea altfel explica lumea noastră? Vreau să dau numai cîteva exemple.

Mă gîndesc de pildă la mulți oameni care sînt robi ai viciului lor. Într-o noapte, vine la mine directorul unei întreprinderi, la care era clar faptul că băuse prea mult alcool, dar că era încă destul de limpede la cap, și-mi spune: „Ajutați-mă, vă rog! Trebuie să beau, nu pot altfel! Tatăl meu a fost băutor. Am moștenit asta de la el. Nu pot să mă opresc!“ Dacă ați ști cîți suspină în adîncul inimii lor: „Nu pot să mă opresc!“ Cine îi comandă atunci? N-aveți decît să priviți puțin mai îndeaproape toată mizeria epocii noastre ca să simțiți că Biblia are dreptate cînd spune că există o putere a întunericului!

Sau gîndiți-vă la dezordinea care domnește în epoca noastră în domeniul sexual. Am cunoscut un om care avea o familie frumoasă, o soție încîntătoare - și care într-o bună zi a căzut în ghiara unei funcționare din întreprinderea lui. M-am dus să-l văd și i-am zis: „Dragă prietene, ești pe cale să-ți ruinezi viața și familia, și să pierzi respectul copiilor dumitale“. Îl revăd, așezat înaintea mea pe acest magnat al industriei, și-l aud răspunzîndu-mi: „Domnule pastor, nu

pot să mă las de față, pur și simplu nu pot!“ Cine nu simte într-o asemenea situație ceva din puterea întunericului?!

Cunoscutul scriitor englez Sommerset Maugham a scris o carte groasă cu titlul: „Robie“. Cu câtă ușurință se lasă oamenii robiți! Voi, cei mai în vîrstă, vă mai amintiți de supunerea față de Hitler. „Am crezut că doi ori doi fac douăzeci. Am crezut-o pentru că așa spusese Führerul“. Nu puteți nega că există o putere a întunericului, că diavolul există!

Marele poet german Goethe a scris măreața dramă „Faust“. Pentru că voi sînteți toți oameni cultivați, presupun că cunoașteți piesa: O fată tînră numită Margareta joacă aici un rol important. Ea era un copil curat, dar a fost sedusă. Fratele ei, vrînd să salveze onoarea familiei, își găsește moartea în lupta cu seducătorul surorii lui. Pentru ca aman-tul să poată veni la ea, Margareta dă mamei ei un somnifer puternic, care o omoară. Iar cînd se naște copilul, ea îl omoară - ca cei care în zilele noastre practică avortul: ce vină enormă își iau asupra lor! În final, tînră fată a ajuns aici: vinovată de o triplă crimă: mama, fratele și copilul. Și atunci spune aceste cuvinte tulburătoare: „Și totuși, Doamne, ce m-a-mpins, era așa de pur, așa frumos!“ Goethe nu era deloc nebun. El povestește în „Faust“ că diavolul se afla în spatele întregii istorii!

Ca pastor într-un mare oraș, am avut neîncetat de-a face cu asemenea istorii. Iar cînd vine la mine cineva și spune: „Nu există diavol“, atunci nu mă pot împiedica să-l întreb: „Din ce sătuc pierdut ai venit aici?“, deși chiar și acolo diavolul își face treaba.

Vai, prieteni, și eu am constatat că diavolul există, văzînd în ce măsură niște creștini adevărați pot fi îngrozitor de orbi față de propriile lor greșeli. O asemenea creștină este, de exemplu, egoistă pînă la extrem. Ea își chinuie nora pînă la disperare, dar nu-și dă seama de asta. Și totuși, este o femeie evlavioasă! Iar voi, oameni evlavioși, rugați pe Dumnezeu să vă păzească de puterea întunericului.

Vedeți, este absolut imposibil să explicați de ce este lumea noastră așa cum este, dacă n-ai înțeles că în culise există diavolul, puterea întunericului - această putere care lucrează avînd o țintă foarte precisă -, și care ne ține continuu în tensiune. De aceea nu avem timp. Diavolul face totul ca să

nu avem timp să medităm și să descoperim că putem fi eliberați de puterea întunericului. Despre această eliberare aș vrea să vă vorbesc la punctul al doilea:

2. O realitate minunată

Da, realitatea minunată este că există un mijloc de a fi eliberat. Prieteni, ce fericit sînt că vă pot anunța o așa veste bună! La carnaval, se produc pe scenă un fel de bufoni, și m-am întreat adesea ce gîndesc ei seara după ce-și dau jos masca despre vorbăriile ținute în timpul zilei. Dacă ar fi cinstiți, ar trebui să-și spună: „Eu cîștig bani spunînd prostii și povestind istorii murdare cu dublu înțeles“. Și ar sfîrși fiindu-le greață de ei înșiși! Ce fericit sînt că pot să vă vorbesc despre această mare și minunată realitate: Există eliberare de puterea întunericului!

Apostolul Pavel a zugrăvit poziția creștinismului în felul următor: „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor“. A fi creștin nu înseamnă deci în primul rînd a fi botezat și confirmat sau a plăti impozitul eclesiastic. Nu, ci înseamnă a fi suferit o transformare a întregii existențe, de a fi smuls din ghearele puterii întunericului și de a fi început o viață nouă sub poruncile unui nou Stăpîn!

Aici trebuie să vă povestesc o istorie pe care am auzit-o de la un colaborator al Misiunii populare din Berlin. Acest misionar se ocupa de un om care căzuse în patima beției. Asemenea legături sînt foarte greu de rupt. Într-o zi, aude că omul acesta, sub efectul unei mari cantități de alcool băute, și-a distrus mobila și și-a bătut nevasta. El se hotărăște atunci să meargă să-l vadă. Era ora cinci după-amiază. Omul, așezat în bucătărie, își bea cafeaua. Lîngă el stătea copilul lui de cinci ani. Misionarul îl salută prietenos și-l întrebă: „Lucrurile au ieșit iarăși prost, nu-i așa?“ Omul scrișnește din dinți și sare în picioare. Fără să spună nimic, se duce în camera vecină și revine cu o frînghie de rufe. Apoi - tot fără să spună nimic - îl leagă pe copil de scaun. Misionarul se întrebă: „Oare ce vrea să facă? Este tot beat?“ Dar îl lasă pe om să continue. Cînd acesta a sfîrșit de legat pe copil, face un nod, și apoi strigă: „Scoală-te!“ Micu-

țul începe să plîngă și spune: „Dar nu pot!“ Atunci bețivul se întoarce spre misionar cu o expresie sfîșietoare pe față și spune doar: „Ați auzit: dar nu pot! Așa e și cu mine: nu pot!“ Atunci misionarul bagă mîna în buzunar, scoate un briceag și începe să taie fără să se sinchisească de pagubă frumoasa frînghie nouă. Apoi spune calm micuțului: „Scoală-te!“ Băiatul se ridică. Apoi, adresîndu-se bețivului, misionarul îi spune: „Ei bine, uite!“ „Da“, răspunde celălalt, „ați tăiat frînghia“. Atunci misionarul spune: „Auzi, a venit cineva să taie toate frînghiile care ne leagă. El Se numește Isus!“

Lumea e plină de oameni care pot mărturisi:

„Isus a venit, lanțuri se frîng,

Cătușele morții-n două se rup,

Căci Salvatorul de-acum e aici.

Fiul lui Dumnezeu eliberează cu-adevărat,

El aduce la glorie din păcat și ocară:

Isus a venit, lanțuri se frîng⁴.

Ce realitate minunată: Există eliberare de puterea întunericului!

În al treilea rînd, aș vrea să abordez

3. Tema propriu-zisă

Care este ea? Mîntuirea se face prin Isus. Deci acum trebuie să vă vorbesc despre El. Și vorbindu-vă despre Isus, înseamnă că sînt la tema propriu-zisă.

Îmi aduc aminte că am fost odată invitat în New York la un club al negrilor. Cunoașteți tensiunile rasiale din S.U.A. În holul clubului se afla o statuie de marmură pe un soclu. Se vedea că ea nu reprezenta un negru. Eram uimit că negrii au ridicat un monument în onoarea unui alb chiar în locul acela. Am întrebat deci pe un gentleman negru: „Prietene, cine este acest om?“ A urmat atunci o scenă pe care n-o voi uita niciodată. Negrul s-a uitat țintă la statuie și a declarat foarte solemn: „Este Abraham Lincoln, eliberatorul meu!“ Mi-am amintit atunci cum - cu mult înainte ca acest tînăr negru să se fi născut - președintele Lincoln dobîndise cu prețul anilor de război libertatea negrilor. Acest tînăr bărbat încă nu se născuse pe atunci. Dar dacă putea acum să trăiască liber, era datorită drepturilor pe care Abraham Lincoln le dobîndise pe cîmpuri sîngeroase de luptă. În timp

ce urcam scara, îl tot vedeam pe acest om stînd în picioare în fața statuii și-l auzeam murmurînd: „Abraham Lincoln, eliberatorul meu!”

Așa aș vrea să stau în fața crucii lui Isus și să spun: „Isus, Eliberatorul meu!”

Există o frază în Biblie în care este vorba de un lucru ciudat: „Legea Duhului de viață ne-a izbăvit de legea păcatului și a morții”. Există legi ale naturii. Dacă țin o batistă în mîină și îi dau drumul, ea cade la pămînt din pricina gravitației. Nu se poate schimba nimic aici. Dar dacă o prind acum cu mîna, nu mai cade. Asta vrea să spună că intervine o forță mai puternică decît legea gravitației, și aceasta e neutralizată. Prin natură, noi sîntem supuși legii păcatului și morții. Toți cădem, alunecăm în jos cu toții spre pierzarea veșnică. O știm bine. Trebuie deci ca o forță mai mare să se interpună și să ne oprească această cădere. Și această forță mai mare ne-a dat-o Dumnezeu în Isus pentru mîntuirea noastră, pentru eliberarea noastră.

Înțelegeți: Isus i-a luat diavolului puterea! Iar cu tăria Duhului Sfînt pe care ni-L dă Isus, putem trăi o viață nouă, o viață de libertate.

Este curios, dar lumea nu scapă de acest Isus. Știți de ce? Cineva a zis într-o zi că Isus a fost ca un corp străin în lumea aceasta. Și așa și este: un corp străin venit din cer! Cine este deci acest Isus? Trebuie să zăbovesc puțin aici, căci totul depinde de ideea pe care v-o faceți despre El. Nu căutați informații despre El în prima revistă care vă cade în mîină. Nu vă lăsați induși în eroare de oameni care nu-L cunosc. Doar Noul Testament ne furnizează date exacte ca să știm cine este Isus. Luther L-a definit - după cele găsite în Biblie - în felul următor: „El este Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl cel veșnic, și Om adevărat, născut din fecioara Maria”. În același timp Om și Dumnezeu! În El se întîlnesc cerul și pămîntul!

Isus este „Om adevărat”.

El a plîns la mormîntul lui Lazăr. Și-mi imaginez că a și rîs, cînd a zis ucenicilor: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strîng nimic în grîinare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește”. Da, Îl văd izbucnind în rîs pe El, Domnul meu: „Vrăbiile astea

obraznice! Ele nu se ocupă cu nimic, și totuși se satură, cresc și se îngrașă!“ Ce Om extraordinar este acest Isus!

Ni se relatează că într-o zi a predicat, și imediat după aceea a dat să mănânce la cinci mii de bărbați - cinci mii de bărbați, fără femei și copii! Dacă am exclude femeile din adunările noastre creștine, atunci n-ar mai rămîne prea mulți! Ce adunare impunătoare trebuie că a fost aceea de lîngă Domnul Isus: cinci mii de bărbați, fără a pune la socoteală pe femei și copii! Și El nu avea microfon! Ce voce de stentor trebuie să fi avut El! Da, acest Isus era un Om formidabil!

Iată o scenă din cele mai impresionante din Noul Testament. Ponțiu Pilat, guvernatorul roman, Îi dăduse pe Isus să fie biciuit. I se pusese o cunună de spini pe cap. Fața Lui era acoperită de sînge. Spatele Îi era zdrobit. Pe față mai avea urme de scuipat. O epavă de om! Și astfel este dus afară. Pilat Îl privește țintă și apoi se întoarce spre popor. Arătîndu-L pe Isus cu degetul, el strigă, zguduit: „Iată Omul!“ Luther traduce: „Iată, ce Om!“ Cu asta vroia să zică: „Am văzut pe mulți din acești bipezi, dar erau lupi înfometați, tigri setoși de sînge, vulpi viclene, păuni înfumurați, maimuțe! Dar Isus este un Om“. Poate că Pilat a avut o clipă de luciditate: „Isus este un Om cum ar trebui să fim noi!“ Deunăzi, cineva mi-a zis: „Isus a fost un om ca și noi“. Atunci i-am răspuns: „Isus a fost un Om, desigur, dar nu cum sîntem noi, ci cum ar trebui să fim noi!“ Isus a fost Omul ideal, așa cum l-a conceput Dumnezeu. Dacă vă spune cineva: „Isus a fost Om ca și noi“, atunci întrebați-l: „Ești tu ca Isus?“

Apoi, Isus este „Dumnezeu adevărat, născut de Tatăl din veșnicie!“

Aș vrea să vă pot povesti ore în șir despre aceasta. Să vă descriu, de exemplu, o scenă care a avut loc pe lacul Ghenezaret. Ucenicii, în corabia lor, au fost surprinși de furtună. Puntea a fost într-o clipă plină de apă. Apoi catargul se frînge. „De asta nu trebuie să se teamă un adevărat marinar!“ trebuie să-și fi zis ei cu mîndrie, căci printre ei erau într-adevăr pescari experimentați. Dar cînd totuși teama pune stăpînire pe ei, sînt cuprinși de panică și strigă: „Dar unde e Isus? Ah, da, doarme în cabină“. Și iată-i că năvălesc în

cabină cu apa scurgându-se odată cu ei - și-L zgâlție ca să-L trezească: „Doamne, ne scufundăm!“ Și apoi îl văd pe Isus cum urcă pe punte. Chiar în mijlocul furtunii! Noi vrem totdeauna să-L închidem pe Isus în biserici îmblânzite! Dar El Se duce pînă în mijlocul furtunii! Știți asta? Ai fi zis că o să-L arunce furtuna peste bord. Dar El întinde mîna și strigă poruncitor în urletul mării: „Liniște! Taci!“ Și în aceeași clipă valurile se potolesc și norii se destramă! Cînd am povestit istoria aceasta copiilor mei, băiețelul meu mi-a spus: „Și atunci tunetul s-a stricat!“ „Da“, am încuviințat eu, „atunci tunetul s-a stricat!“ Soarele strălucește! Iar ucenicii cad în genunchi: „Ce Om! Acesta nu-i Om ca și noi!“ Ei au aflat în sfîrșit răspunsul: „Este Dumnezeu devenit Om“.

Dar de abia după Paști au înțeles cu adevărat aceasta, cînd Isus a ieșit viu din mormînt. Prieteni, nu vă povestesc niște basme. N-aș îndrăzni să stau aici dacă n-aș ști că acesta este adevărul, că în Isus Cel înviat, Dumnezeuul cel viu a venit la noi.

Dar locul unde îmi place cel mai mult să-L contemply este la cruce, cum stă atîrnat pe ea. Acolo este El cu adevărat totodată „Dumnezeu și Om“. Aș vrea să ți-L zugrăvesc înaintea ochilor, pe El, care a fost desigur încoronat, dar cu o coroană de spini - în batjocură. Mîinile Lui, așa de puternice, sînt străpunse de cuie. Și El își pleacă capul și-și dă duhul. „O, frunte-nsîngerată, sub ramura de spini“. Privește-L pe acest Isus, oprește-te înaintea Lui și pune-ți întrebarea: „De ce atîrnă acolo?“ Pune-o, pînă găsești răspunsul: „Acolo, pe cruce, El mă izbăvește de puterea întunericului. El mă smulge din strînsoarea diavolului!“ Nu pot aici decît să vă schițez aceasta: identificîndu-te cu Isus pe cruce, poți, contemplîndu-L, să crezi, să știi și să înțelegi că: „Aici am fost răscumpărat de puterea întunericului ca să devin astfel un copil al lui Dumnezeu liber“. Nu mai e nevoie să te lași chinuit de diavol, ci, privind crucea, poți să afli: „Puterea diavolului e sfîrșită! Isus e mai puternic! Acest Răstignit m-a eliberat și a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu“.

Încetați cu toată această problematică nebunească a epocii noastre! Incepeți mai degrabă să vedeți realitățile în față. Noi trebuie și putem deveni copii liberi ai lui Dumnezeu!

Dumnezeu a îndeplinit toate condițiile pentru ca aceasta să fie cu putință, dându-ne pe Isus, care a fost răstignit și a înviat dintre cei morți - pentru noi!

Știi că atunci când se vorbește despre „Dumnezeu“ oamenii sînt adesea cuprinși de un sentiment neplăcut. De ce oare? Vedeți, noi sîntem în situația fiului pierdut, despre care relatează Biblia. Acesta plecase de acasă, de la Tatăl. Dar departe de casă a devenit foarte nefericit. Ar fi dorit mult să se întoarcă acasă, dar îi era frică, și pur și simplu nu îndrăznea. De ce? Pentru că prea multe lucruri se puseseră între el și tatăl lui!

Există astfel mulți oameni care nu se apropie de Dumnezeu pentru că gîndesc în lăuntru lor: „Sînt prea multe lucruri între Dumnezeu și mine. Noi nu mai avem nimic în comun“. Și au deplină dreptate! Ei se află într-adevăr sub stăpînirea întunericului și de aceea nu pot să aibă nici-o părtașie cu Dumnezeu. Da, dar ce vreți să spuneți cu asta? Dacă Isus vrea să ne salveze de sub puterea întunericului și să ne facă copii ai lui Dumnezeu, atunci vrea și să dea la o parte ce se află între Dumnezeu și noi! Și asta a făcut-o la cruce. Acum putem găsi la El iertarea vinei! Da, cu adevărat: Acest Mîntuitor răstignit dă iertarea păcatelor! Pavel a înțeles aceasta cînd a scris: „Dumnezeu ne-a izbăvit de puterea întunericului și ne-a așezat în Împărăția iubitului Său Fiu“. Prin natură sîntem jucăria diavolului. Isus însă, Fiul lui Dumnezeu, ne salvează prin faptul că ne dă iertare de vinovăția noastră.

Și pentru aceasta Dumnezeu ne lasă timp să-I acceptăm mîntuirea care este în Isus Cristos!

4. Despre unul care, nici el, nu avea timp

Nu, încă nu am terminat. Aș vrea acum să vă povestesc despre un om care nici el n-avea timp. Despre el este vorba în Noul Testament. Era un om mare: guvernator roman. Se numea Felix. Un nume minunat. Felix înseamnă „fericit“. El avea o soție numită Drusilla, și un prizonier numit Pavel. Într-o zi, avînd timp liber, el spune soției sale: „Hai să-l interogăm puțin pe acest Pavel“. Ei se îndreaptă împreună spre sala de judecată și se instalează acolo cu mare pompă. În dreapta și-n stînga lor stau legionarii. Apoi este adus în-